

Μονή (1451) καὶ ἡ πόλις (1454) τοῦ Σαιντ Γ'άλλ, ἡ ἐπισκοπὴ τῆς Βασιλείας, ἡ δημοκρατία τῆς Μουλχούζης, ἡ Οὐαλεσιανὴ χώρα, μὴ ἀποτελοῦσαι ἀναπόσπαστον μέρος τῆς Ὁμοσπονδίας, συνεδέοντο αὐτῇ διὰ τῶν δεσμῶν πραγματικῆς συμμαχίας, ἣν δύναται τις νὰ παραβάλλῃ, ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς συνεπείας αὐτῆς, πρὸς τὸ σύστημα τῶν συμμάχων (Socii) τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας. Οὕτω συμπεριελήφθησαν ἐν πάσαις ταῖς σπουδαίαις συναλλαγαῖς τῆς ἐλβετικῆς ὁμοσπονδίας, ἡ ὑδόκησις δ' αὕτη νὰ καταστήσῃ αὐτὰς μετόχους τῶν τυχῶν αὐτῆς, ὡς εἰ, οὕτω πράττουσα, ἐδέσμευεν αὐτὰς μετὰ τῆς ἐαυτῆς τύχης καὶ ἐκ τῶν προτέρων κατοχῆν αὐτῶν ἐλάμβανε. Τὰ πάντα ἄρα παρεσκευασμένα ἦσαν διὰ τῆς πολιτικῆς ταύτης τῶν ἐκουσίων προσαρτήσεων διὰ τὴν μεγέθυνσιν τῆς Ἑλβετίας, ὅτε αἱ συνθῆκαι τοῦ 1815 ἀνεβίβασαν εἰς 22 τὰς τοπαρχίας αὐτῆς.

Τοιαύτη κατ' οὐσίαν ἡ συγγραφὴ τοῦ κ. Α. Hinly διδακτικωτάτη ἅμα τοῖς περὶ τὰς ἱστορικὰς σπουδὰς ἀσχολουμένους, ἅμα δὲ καὶ λίαν ἐπαγωγός.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΘΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ.

Ἡ ἐν ταῖς παρούσαις δειναῖς περιστάσει καὶ χαλεπωτάταις τοῦ ἐπικρατοῦντος πολέμου συμφορὰς ἐπιδεικνυμένη ἰδιαίτερα συμπάθεια καὶ εὐλανθρωπία καὶ ἡ ἐπιδαφιλευμένη πανταχόθεν πλουσίως παντοειδῆς βοήθεια καὶ ἀνακούφισις εἰς τοὺς μέχρι θανάτου πάσχοντας καὶ ταλαιπωρουμένους ἀνέμνησαν εἰς ἡμᾶς τὰ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν ἄσυλα. Ἐκ τῆς ιδέας δὲ ταύτης παρρημηθέντες προεθυμήθημεν νὰ γράψωμεν περὶ τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ δικαίωματος τοῦ ἄσύλου παρ' ἀρχαίαις τὰς ἀκολουθοῦς βραχείας πληροφορίας ἱστορικωτέρον πως, ἵνα γείνη καταληπτὸν ὅτι σήμερον διὰ τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος οὐχὶ πλέον ναοὶ καὶ βωμοὶ καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἀλλ' ἡ ἀνθρώπινος καρδιά κατέστη ἄσυλον καὶ καταφύγιον τῆς ἀδίκως καὶ ἀναξιοπαθῶς τὰ πάνδενα πασχούσης ἀνθρωπότητος.

Ἀξία δ' ἐρεῦνης καὶ συστηματικωτέρας σπουδῆς περὶ τούτου δύναται τις κυρίως νὰ θεωρήσῃ τὴν ἀρχὴν καὶ ἐπικράτησιν τοῦ ἔθνους καὶ προνομίου τούτου, τοὺς κυριωτέρους λαοὺς, ἐν ᾗ ἐπεβλήθησαν τοὺς τόπους, εἴτινε, ὁρίσθησαν καὶ ἐγκληματίζον ὡς ἄσυλα, τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἀπ' ἡλαυν ἢ μὴ τῆς τοιαύτης χάριτος, καὶ ἰδίᾳ περὶ ἄσylum παρ' Ἑβραίοις καὶ ἀκολουθῶς παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου μέχρι τῆς

σιωπηλῆς τοῦ προνομίου τούτου καταργήσεως.

Ἡ λέξις ἄσυλον γίνεται ἐκ τοῦ ἀστερητικοῦ καὶ ἐκ τοῦ σύλη, ὅπερ σημαίνει «τὸ δικαίωμα τοῦ κούρσευειν (συλᾶν—ἀφαιρεῖν τι ὡς λάφυρον) τὰ ἐχθρικά πλοῦτα ἐν καιρῷ πολέμου» (βλ. Σκαρλ. Λεξ. ἐν λέξ. σύλη). Ἐκ τούτου ἄσυλον σημαίνει τόπον καταφυγῆς, ἱερὸν καὶ ἀπαραβίαστον καταφύγιον, εἰς ὃ προφθάσας κατέφυγεν ὁ ὑπὸ τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης ἢ καὶ ὑπὸ ιδιώτου πρὸς σύλληψιν καὶ τιμωρίαν καταδιωκόμενος, καὶ ἐν ᾧ ἐξητηράλιζτο ἡ ζωὴ αὐτοῦ· καθότι οὐδεὶς ἐδικαιοῦτο νὰ ἀποπιάσῃ βιαίως ἐξ ἄσylum, ἀνεγνωρισμένου πολιτικῶς, τὸν εἰς αὐτὸ καταφεύγοντα, ὄντα πολλάκις καὶ ἐγκληματίαν.

Ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν, τὸ ἔθος καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἄσylum ἢ τοῦ καταφυγίου εἶναι πανάρχαιον, διότι πρὸ παντὸς ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως μεταξὺ τῶν ἄλλων παργγελημάτων, τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοθέντων διὰ τούτου εἰς τὸν Ἑβραϊκὸν λαὸν περίπου τῷ 1490 πρὸ Χριστοῦ (Ἐξόδ. κ', 13-14). Πραγματοποιηθὲν δὲ τὸ παράγγελμα τοῦτο καὶ τεθὲν εἰς ἐνέργειαν ὡς δικαίωμα φαίνεται μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ κατάκτησιν τῆς Γῆς τῆς Ἑπαγγελίας, τουτέστι τῆς Παλαιστίνης (1445 π. Χ.), ὅτε πράγματι ὁρίσθησαν ὡς ἄσυλα εἰς τοὺς κινδυνεύοντας ἐξ πόλεις, τὰς ὁποίας ἡ Ἁγία Γραφὴ ἀποκαλεῖ πόλεις φυγαδευτηρίους (Λευτερ. λ'. Ἰητ. Ναυῆ κ'). Ἀγνωστον δὲ πῶς ἡ πότις, ἡ ἀνέκ τῶν Ἑβραίων μετέβη ἢ ἔλαβεν ἀρχὴν τὸ ἔθος καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἄσylum εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Ῥωμαίους, παρ' οἷς ἴσχυσεν ἐπὶ χρόνον ἱκανόν. Βέβαιον δὲ μόνον εἶναι, ὅτι τὰ ἄσυλα ἅπαν τῷσι παρ' ἀμφοτέροις τούτοις τοῖς ἔθνεσιν ἀμέσως εἰς τοὺς ἱστορικοὺς αὐτῶν χρόνους, καίπερ οὐχὶ ὡς νόμος ἐγγράφος καὶ θετὸς λεπτομερῶς, ὡς παρ' Ἑβραίοις, ἀλλ' ὡς ἔθος καὶ δίκαιον κοινόν, ἰσχύον ἀγράφως καὶ θρησκευτικῶς.

Ὁ νόμος ἢ τὸ ἔθος τοῦ ἄσylum καὶ τοῦ καταφυγίου ἐκπηγάζει πάντως ἐκ τοῦ αἰσθήματος τῆς συμπαθείας καὶ φιλανθρωπίας πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς ἀνθρώπου, εἴτω πολλάκις καὶ κακούργου. Ἐκ τούτου δ' ἕκαστος ἐννοεῖ ὅτι τὸ φιλάνθρωπον τοῦτο ἔθος, ὡς αἰσθημα συμπαθείας, εὐκόλως ἐμελλε νὰ εἰσαχθῇ καὶ ἐν τῇ χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις ὡς θεμέλιον τῆς εὐαγγελικῆς ἠθικῆς αὐτῆς προκαταβάλλεται τὴν πρὸς τὸν πλησίον, ἥτοι τὴν πρὸς πάντας ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἐχθροὺς εἰς αὐτοὺς, ἀγάπην καὶ εὐσπλαγχνίαν. Καὶ πράγματι εἰσέχθη· ἂν δὲ οὐχὶ ὡς ἔθος καὶ νόμιμον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους ἢ τοῦ ἐθνισμοῦ, ἴσως ὡς δίκαιον τῆς μωσαϊκῆς νομοθεσίας, ἐξ ἧς ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία παρέλαβεν ἐξωτερικά τινα καὶ ἐπουσιώδη, μηδαμῶς

εἰς τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς εὐσεβείας ἀντιστρατευόμενα. Ἀλλ' ὅμως τὸ ἀρχαῖον τοῦτο τοῦ ἀσύλου δικαίωμα παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς δὲν ἔσχε μεθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν βάσεις ἀμεταβλήτους καὶ γενικὰς, καθότι ἡ ὑπαρξὶς αὐτοῦ ὑπῆρξε πρό-καιρος καὶ παροδική· ἀλλὰ καὶ οὕτω παρεῖχε τὴν ἑαυτοῦ ὠφέλειαν, διότι δι' αὐτῆς ἐμαλάσσετο τῶν ῥωμαϊκῶν νόμων ἡ σκληρότης καὶ διέγειρε τοὺς δικαστὰς, ἵνα ἐπιμελέστερον καὶ δικαιότερον διεξάγῃσι τὰς διαδικαζομένας τοῦ λαοῦ ὑποθέσεις.

Ἐν τούτοις ποῖός τις ὁ χρόνος ὁρισμένως, καθ' ὃν τὸ δικαίωμα τοῦ ἀσύλου ἤρξατο ἐνεργοῦν ὡς ἔθος ἢ ὡς νόμος ἐν τῇ χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ; Κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλείστων ὁ χρόνος ἀκριβῶς δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ. Φαίνεται ὅμως βέβαιον ὅτι τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἀποδεξαμένου τὸν χριστιανισμόν ὡς ἴδιον αὐτοῦ θρήσκευμα, τὸ πρότερον σιωπηλῶς πως ὑπάρχον τοῦ ἀσύλου ἔθος ἀπέβη βαθμηδὸν φανερόν δίκαιον καὶ προνόμιον τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, καίτοι πολλοὶ ἀμφιβάλλουσιν ἂν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐξέδωκε τινα νόμον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ προνομίου τούτου. Πρῶτος τῶν χριστιανῶν τοῦ Βυζαντίου αὐτοκρατόρων Θεοδόσιος ὁ Μέγας (392 μ. Χ.) ἐξέδωκε νόμον περὶ ἀσύλου, οὐχὶ θεσμοθετῶν καὶ πρῶτον ἤδη εἰσάγων τὸ ἔθος, ἀλλὰ διαταφηνίζων καὶ ἐρίζων αὐτὸ διὰ νόμου ἀκριβέστερον, ἢ μᾶλλον περιορίζων αὐτό. Ὅτι δὲ καὶ πρὸ τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου ἴσχυε τὸ δικαίωμα τοῦ ἀσύλου ὡς ἀνεγνωρισμένον προνόμιον τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, τοῦτο διατρανεῖται ἐκ τῶν λεγομένων Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐν τῷ πρὸς τὸν Μέγαν Βασίλειον ἐπιταφίῳ αὐτοῦ, τάδε διηγούμενος. «Γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν ἐξ ἀνδρῶς οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν βίον ἀπολιπόντος ὁ τοῦ δικαστοῦ συνέδρος ἐβιάζετο, πρὸς γάμον ἑλκίων ἀπαξιοῦσαν· ἡ δὲ οὐκ ἔχουσα ὅπως διαφύγῃ τὴν τυραννίδα, . . . τῇ ἱερᾷ τραπέζῃ προσφεύγει, καὶ θεὸν ποιεῖται προστατήν κατὰ τῆς ἐπιηρείας· τί οὖν ἔδει ποιεῖν ὦ πρὸς τῆς Τριᾶδος αὐτῆς (τὸν μέγαν Βασίλειον); . . . οὐκ ἀντιποιεῖσθαι, κατέχειν, κίδεσθαι, χεῖρα ὀρέγειν Θεοῦ φιλικανθρωπία καὶ νόμῳ τῷ τετιμηκότι θυσιαστήρια; οὐ πάντα ὁρᾶσαι καὶ παθεῖν ἐβαλῆσαι πρότερον, ἢ τι βουλευσάσθαι κατ' αὐτῆς ἀπὸνθρωπον, καὶ καθυβρίσαι μὲν τὴν ἱεράν τράπεζαν, καθυβρίσαι δὲ τὴν πίστιν, μεθ' ἧς ἰκέτευεν; Οὐψιν ὁ κρινὸς δικαστῆς; ἀλλ' ἡττάσθαι χρὴ τῆς ἐμῆς δυνασείας, καὶ προδότης χριστιανούς τῶν οἰκείων νόμων· ὁ μὲν ἐξήτει τὴν ἰκέτιν, ὁ δὲ (Μέγας Βασίλειος) εἶχετο κατὰ κρίσεως» (Λόγ. κ'). Ἐπιβεβαιούται δὲ ὁ νόμος τοῦ ἀσύλου ὑπάρχων πρὸ τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου καὶ ἐκ τινος ἐπιστολῆς τοῦ

ἁγίου Ἀμβροσίου ἐπισκόπου Μεδιολάνων (Ἐπιστ. λγ', ἢ κατ' ἄλλους ιδ'), ἐν ᾗ ἐκτίθεται ἑτέρα παρὰ τῆς ἀσύλου ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Οὐαλεντινιανοῦ.

Πολλοὶ πάντως λαοὶ τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ μέσου αἰῶνος εἶχον καὶ ἐτήρουν τὸ ἔθος καὶ τὸ δίκαιον τοῦ ἀσύλου, ἀλλ' ἐνταῦθα μνημοεύομεν κυρίως ἐκείνους, ἐνοῖς ἐπὶ μᾶλλον ἢ ἐγγράφως τοῦτο ἐπεκράτησε· οἷον τὸν Ἑβραϊκὸν κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, τὸν ἐλληνικόν, τὸν ῥωμαϊκὸν καὶ τὸν ὑπὸ τὴν βυζαντινὴν κυριαρχίαν ὑπαγόμενον, πρεσβεύοντα δὲ πρὸ πολλοῦ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν.

Διάφοροι δὲ ἦσαν παρὰ τοῖς λαοῖς τούτοις καὶ οἱ τόποι, οἵτινες ὁρίσθησαν καὶ ἀνεγνωρίζοντο ὡς ἄσυλα καὶ καταφύγια πρὸς διέσωσιν τῶν τὴν ζωὴν κινδυνεύοντων. Παρὰ τοῖς Ἑβραίοις πρῶτον κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ Θεοῦ (Ἀριθμ. λε', 6, 13, 14. Δευτερ. ιδ', 2. 9.) μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς ἔσθης καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, διάδοχος τοῦ Μωϋσέως καὶ ἐκτελεστῆς τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ, διεχώρισε ἐξ πόλεις ἀσύλους ἢ φυγαδευτηρίους· τρεῖς μὲν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου, τὴν Κεῖθης, τὴν Συχέμ καὶ τὴν Ἀρβὸκ, τρεῖς δὲ πέραν, τὴν Βοσὲρ, τὴν Ἀρηνὼθ καὶ τὴν Γαυλὼν (Ἰησ. Ναυῆ κ', 7—9), θεωρουμένας πόλεις ἱερὰς καὶ ἀνηκούσας εἰς τοὺς Λευῖτας. Ἐφεῖς δὲ πιθανὸν ὅτι τὸ προνόμιον τοῦτο ἐπεξετάθη καὶ εἰς ἄλλας πόλεις, ἢ εἰς αὐτὸν τὸν ἐν Ἱερουσολύμοις ναόν, ἢ εἰς τὴν ἱεράν σκηνὴν καὶ τὸ θυσιαστήριον αὐτῆς, καθότι αὐτῶν εἰς τὸ θυσιαστήριον τῆς σκηνῆς τὸν Ἀδωνίαν καταφυγόντα ἐφύνευσεν ὁ βασιλεὺς Σολομὼν (Γ' Βασιλ. α'. 50. 6', 18. 31, 34).

Παρ' Ἑλλησι δὲ καὶ Ῥωμαίοις ὡσαύτως ἐχρησίμευσον ὡς ἄσυλα καὶ καταφύγια αὐτοὶ οἱ ναοὶ πρῶτον καὶ τὰ τεμένη, οἱ βωμοί, τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, τὰ περὶ τοὺς ναοὺς ἱερὰ ἄλση, οἱ τάφοι τῶν ἡμιθέων καὶ ἡρώων καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρ' αὐτοῖς ἱερὰ, προστατεύοντα πάντας ἀδιακρίτως τοὺς εἰς αὐτὰ καταφεύγοντας. Ἀλλ' ὡς περ παρ' Ἑβραίοις, οὕτω καὶ παρ' Ἑλλησι καὶ Ῥωμαίοις, οὐχὶ πάντες οἱ ἱεροὶ τόποι καὶ ναοὶ τοῦ ἐθνισμοῦ οἱ ἀπανταχοῦ ἐκέκτηντο τὸ προνόμιον τοῦ ἀσύλου, ἀλλ' ὁρισμένοι τινὲς καὶ ὑπὸ πολιτικῶν νόμων ἀνεγνωρισμένοι. Δις τῆς τούτων ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς χώραις ἀναφέρονται ἐν Ἀθήναις μὲν τὸ Θησεῖον, ὡς ἄσυλον τῶν ὑπὸ τῶν δεσποτῶν καταπιεζομένων δούλων (Πλουτ. Β. Θησεύς), ὁ βωμὸς τοῦ Ἐλέου ἐν τῇ ἀγορᾷ (Παυσ. α', 17), ὁ βωμὸς τοῦ Ἀγοραίου Διὸς, οἱ βωμοὶ τῶν δώδεκα θεῶν, ὁ βωμὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Μουνυχίᾳ κτλ. Ἐν δὲ τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, ὁ

τῆς Ἀλίας Ἀθηνᾶς ἐν Τεγέα (Πλουτάρ. Β. Δημ.)· ὁ ἐν Καλαυρίᾳ καὶ ἐπὶ τοῦ Ταινάρου τῆς Λακωνικῆς ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος (Θουκυδ. 4, 128, 133. Κορν. Νέπ. Παυτ. 8'). Πλεῖστοι δ' ἄλλοι ναοὶ καὶ τόποι ἀναφέρονται ἐν τῇ ἀγανεστάτῃ ῥωμαϊκῇ αὐτοκρατορίᾳ, ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀλλαχοῦ ὡς ἄσυλα, ἅτινα ἐπὶ τοσοῦτον ἐπολλαπλασιάσθησαν, μάλιστα ἐπὶ Τιβερίου αὐτοκράτορος (25 μ. Χ.), ὥστε παρεμπόδιζον καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποράσεων τῶν ἀπανταχοῦ ῥωμαϊκῶν δικαστηρίων, τοῦθ' ὅπερ παρεκίνησε τὴν ῥωμαϊκὴν Σύγκλητον νὰ προκαλέσῃ αὐτοκρατορικὸν διάταγμα πρὸς περιορισμὸν τῶν ἀναριθμήτων ἀτύλων καὶ καταφυγίων, πρὸς περιστολὴν δὲ τῆς ἐντεῦθεν προσερχομένης ἀτιμωρητίας, τῆς δικαστικῆς συγχύσεως καὶ τῆς φοβερᾶς κακίας καὶ παραλυσίας τῆς ῥωμαϊκῆς κοινωνίας (Σουετ. Τιβερ. 37. Τακίτ. Χρον. γ', 69. 63. 8', 14).

Ἡ παρ' Ἑλλήτι καὶ Ῥωμαίοις ποικιλία τῶν τόπων τοῦ ἀσύλου ἐπεκράτησε καὶ παρὰ τοῖς χριστιανοῖς. Διότι καὶ ἐνταῦθα τὸ προνόμιον τοῦ ἀσύλου ἐκέκτειντο ἐν τοῖς πρώτοις αἰῶσι τοῦ χριστιανῶν ναοῦ, καὶ ἰδίᾳ τὸ ἐπιώτερον αὐτοῦ μέρος, τὸ ἄδυτον, ἡ ἁγία τράπεζα, ἡ ἱερὰ πρόθεσις καὶ πᾶν ὅ,τι ἐν αὐτοῖς ἱερὸν. Ἐπὶ σεβασμῶ ἰδίᾳ ἐν τῷ ναῷ διεκρίνετο ἡ ἁγία τράπεζα ἢ τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον, ὡς ἀνωτέρω ἐξηλώθη ὑπὸ Ἰρηγορίου τοῦ Θεολόγου (βλ. λόγ. αὐτοῦ κ'), καθάπερ δηλοῦται καὶ ὑπὸ Συνεσίμου ἐπισκόπου Κυρήνης, τὰδε γράφωντος κατ' Ἀνδρονίκου ἐπάρχου Πτολεμαίδος· «Ὅτι πρῶτος παρ' ἡμῖν καὶ μόνος ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸν Χριστὸν ἐβλασφήμηται· ἔργῳ μὲν ἂρ' οὐ τῇ θύρᾳ τῆς Ἐκκλησίας προτεπαυτάλευται ἐαυτοῦ διατάγματα· τοῖς μὲν ὑπ' αὐτοῦ παρανομουμένοις τῆς ἀσύλου τραπέζης ἀποκλείων τὴν ἱκετίαν» κτλ. Οὐδενὶ δ' ἐπετρέπετο νὰ ἀπασπᾷ τινὰ βιαίως ἐκ τῶν ἱερῶν ἀσύλων. Ἰστορεῖται δ' ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ, πλὴν τῆς ἁγίας τραπέζης, οἱ τόποι καὶ τὰ ὅρια τοῦ ἀσύλου ἐπεξετάθησαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη καὶ πράγματα. Διότι ὁ αὐτοκράτωρ οὗτος διὰ νόμου, ἀνατρέποντας τὸν δι' Εὐτροπίου τοῦ Κένουχου ποικληθέντα καὶ ὑπὸ Ἀρχαδίου τοῦ αὐτοκράτορος ἐκδοθέντα πρὸς περιστολὴν τῶν ἀσύλων, ὀρίζει ῥητῶς, ἵνα οὐ μόνον ἡ ἁγία τράπεζα καὶ ὁ κυρίως ναὸς, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι δῆποτε παρενέπιπτε μεταξὺ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐξωτερικῶν τοῦ περιβόλου τοίχων, οἷον οἰκήματα καὶ κελλία τοῦ ἐπισκόπου καὶ τῶν κληρικῶν, κῆποι λουτρῶνες ἄλλα· στοὰι, ἀπαιλούουσιν ἐπίσης τοῦ προνομίου τοῦ ἀσύλου (βλ. Κωδ. Θεοδ. βιβλ. θ', τίτλ. μέν. νόμ. 16. «περὶ τῶν καταφυγόντων εἰς τὰς ἐκκλησίας»).

Ἐκ πάντων τούτων τὸ προνόμιον τοῦ ἀσύλου

ἐκέκτειντο μᾶλλον τὰ βαπτιστήρια, ἅτινα ἔκειντο ἔξω τοῦ κυρίως ναοῦ καὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἄσυλα ἱερὰ καὶ ἀπαραβίαστα, ὡς τοῦτο δηλοῦται τρανῶς ἐξ ὧων περὶ Προτερίου, ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας, τοῦ καταφυγόντος μὲν εἰς τὸ βαπτιστήριον τῆς ἐκκλησίας, φρονεθέντος δὲ σκληρῶς αὐτόθεν ὑπὸ Τιμοθέου τοῦ Αἰλουρού, ὁ Εὐάγριος ἱστορεῖ, λέγων· «Οὐδὲν ἕτερον ἦν ποιεῖν τὸν μακάριον ἐκεῖνον (Προτερίον) ἢ τόπον δοῦναι τῇ ὁργῇ κατὰ τὸ γεγραμμένον καὶ τὸ σεπτὸν καταλαβεῖν βαπτιστήριον, φεύγοντα τῶν ἐπὶ αὐτῷ τραχόντων πρὸς φόνον τὴν ἔφοδον· ἐν ᾧ τόπῳ καὶ βαρβάρους καὶ πᾶσιν ἁγίοις ἀνθρώποις ἐγγίγνεται δέος, τοῖς καὶ μὴ εἰδότες τὸ σέβας τοῦ τόπου καὶ τὴν ἐκεῖθεν βρύουσαν χάριν» (Ἐκκλ. Ἱστορ. βιβλ. 6', κεφ. 11). Ὡσαύτως δὲ ὑπῆρχον παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς χριστιανοῖς καὶ ἄλλα πολλὰ, ἅτινα ἐκέκτειντο τὸ πρόνομιον καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀσύλου, οἷον τὰ πολλὰ ἀνεστηλωμένα ἁγίασμα τῶν αὐτοκρατόρων, περὶ ὧν ὑπάρχει καὶ ἰδιαίτερος τίτλος ἐν τῇ κώδικι τοῦ Θεοδοσίου, τὸ ἐπὶ τῶν φρουρίων κυματίζον αὐτοκρατορικὸν λάβραρον, ὁ ἐπισκοπικὸς οἶκος, τὰ μνημεῖα καὶ οἱ τάφοι τῶν τεθνεώτων, οἱ σταυροὶ ἐστηρικμένοι ἐν διαφόροις τύποις, αἱ σχολαὶ, τὰ μοναστήρια καὶ κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους οἱ ξενῶνες, οἱ πρὸς φιλοξενίαν καὶ περίθαλψιν καθιερωμένοι, ὡς ἱδρύματα ἱερὰ καὶ ἐδικαιτμήματα φιλανθρωπίας. (Ἐπιτετατὸ τέλος).

Η ΙΝΔΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Τῶν 1872.

Ὁ κ. Garcin de Tassy, εἰς τῶν ἐπισημοτάτων καὶ πρεσβυτάτων γάλλων ἰνδολόγων, ἐδημοσίευσεν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐτησίαν ἐπιθεώρησιν τῶν κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον. Ἐν τῇ ἐπιθεώρησει ταύτῃ ἀντανακλῶνται ὡς ἐν κατόπτρῳ αἱ ἰδέαι καὶ τὰ πάθη ὅσα συγκυκλῶνται ἐν τῇ εὐρείᾳ ἐκείνῃ χώρᾳ, ἐν ᾗ ἐπικρατοῦσι πάντοτε ἡ θρησκεία καὶ ἡ ποίησις. Αἱ εἰς τὸν χριστιανισμὸν προτελευσείας οὐδεμίαν ἔλαβον ἐπέκτασιν καὶ τὸ χριστιανικὸν κήρυγμα τῆς αὐτῆς τυγχάνει ψυχρᾶς ὑποδοχῆς. Πέρυσιν γερμανοὶ ἱεραπόστολοι, εἴτινες ἐκίρυστον τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν, διεταράχθησαν εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν ὑπ' ἀνδρὸς, ὅστις παρηκολούθει αὐτοῖς πανταχοῦ παριστῶν ἐαυτὸν ὡς ἐνσάρκωσιν τοῦ Σίβα· ἄλλως δ' ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦν ἀθλιός τις, θεὸς ἀνευ πεποιθήσεως, καὶ ἀπλῆ ἀπειλὴ περὶ προσηλύσεως τῆς ἀστυνομίας ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ὁμολογήσῃ τὸν δόλον· ἀλλ' οὐχ ἥττον δὲν διηγοίγησαν τῶν αὐτοχθόνων οἱ ὀφθαλμοὶ ὡς πρὸς τὰς θεότητας αὐτῶν.